Sú pripravení stratiť všetko,
no nájdu omnoho viac

LAUREN ROBERTS

Supermocná

YOLIN

LAUREN ROBERTS

Supermocná

Preložila Sofia Skokanová

YOLi

Lauren Roberts

POWERFUL

First published in Great Britain in 2024 by Simon & Schuster UK Ltd

Copyright © 2024 Lauren Roberts

Translation © 2026 by Sofia Skokanová

Map 2023 © Jojo Elliott

Scroll 2024 © Jojo Elliott

Map & Scroll designed by Jojo Elliott

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

This book is copyright under the Berne Convention.

No reproduction without permission. All rights reserved.

ISBN 978-80-575-0985-1

Dievčatám s krehkými snami.
Ste rovnako mocné!

ZAZNAMENANÍ ELITNÍ

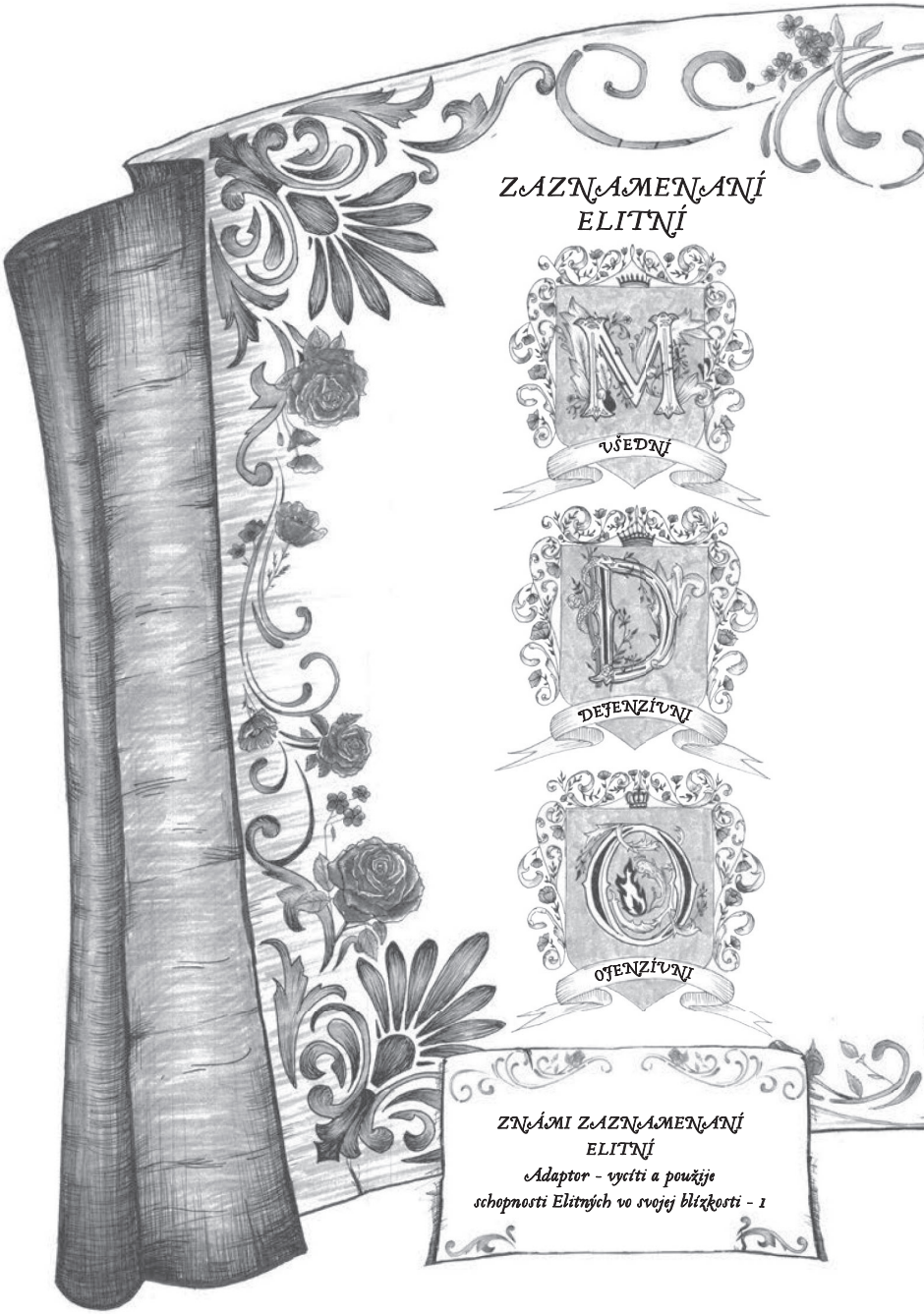

ZNÁMI ZAZNAMENANÍ ELITNÍ

Adaptor - vycíti a použije schopnosti Elitných vo svojej blízkosti - 1

SCHOPNOSTI › 100

VŠEDNÍ

Ozvena - premieta hlas › 100
Blaf - vyciti lož › 200
Hypersenzitívny - má posilnené zmysly › 250
Vzdelanec - intelektuál › 100
Záznamník - zaznamenáva video, premieta, čo vidí › 100

DEFENZÍVNI

Teleport - teleportuje sa kamkoľvek v dohľade › 100
Lezec - dokáže liezť po múroch › 225
Liečiteľ - je schopný rýchlo liečiť › 100
Iluzionista - vytvára ilúzie › 100
Štít - vytvára fialový silový štít › 170
Blikot - manipuluje so svetlom › 125
Transfer - vnáša schopnosti do predmetov › 100
Závojník - vie byť neviditeľný › 130

OFENZÍVNI

Plamenník - manipuluje s ohňom › 200
Rastlinár - manipuluje s rastlinami › 130
Silný - je fyzicky silný › 250
Duplikátor - vytvára klony › 110
Dualista - využíva dve schopnosti › 100
Vichor - ovláda vzduch › 125
Vodár - ovláda vodu › 150
Iskrič - vytvára explózie › 100
Pancier - má kožu z kameňa › 125
Telekinézer - myšlou presúva predmety › 100
Volt - ovláda elektrinu › 100

JATALISTI - 1 Z KAŽDEJ SCHOPNOSTI
JE VŽDY V SLUŽBÁCH KRÁĽA
Manipulátor - manipuluje druhých - 1
Telepat - číta myšlienky druhých - 1
Paralyzér - blokuje schopnosti druhých - 1

Izram
Kruhová aréna
Geto
Lúpežníc
Plytčianske more
Sever
V
Z
J

Strmina
Útočisko duší
Dor
Pevnosť
cka ulica
Plamenit
Tando
Sepotiny
Tya

Prológ

Adena

Pred piatimi rokmi

Ženie sa za mnou najväčší chlap, akého som kedy vôbec videla.

Dobre, možno preháňam. Mama mi vždy vravievala, že je prekliatie, keď je niekto obdarený takou prehnanou predstavivosťou ako ja.

Nevyhlasovala by som však, že je najväčší chlap, akého som kedy videla, keby naozaj nebol hodný tohto prvenstva. Preto sa odvážim obzrieť ponad plece. Ďalej sa však vyhýbam vozíkom a nohami utopenými v čižmách preskakujem krivolaké dlažbové kocky. Mama povedala, že do tých topánok dorastiem, ale ja na ten deň stále čakám.

Áno, ten chlapisko je rozhodne ako obor. Hornú polovicu tváre mu síce zakrýva biela maska, ale vidím, že líca má červené a zakaždým, keď zafučí, zvraští pery.

Keď sa znovu zvrtnem k ulici, ktorá sa rozprestiera predo mnou, zamotaný prameň vlasov ma šľahne po tvári.

Niekoľko kučier mi vojde do úst, lebo vietor sa cestou za niečím dôležitejším rozhodol útočiť aj na Lúpežnícku ulicu. Zdvihnem ruku, aby som si odhrnula neposlušné pramene, ale vtom si spomeniem, prečo vlastne utekám pred Imperiálom.

Medzi prstami zacítim lepkavý med, ktorý lenivo vyteká z medovej buchty zovretej v mojej dlani. Možno by mi prvá krádež aj prešla, keby som nezakopla o stojan, z ktorého som sa snažila buchtu ukradnúť.

Potom sa to celé už len zhoršovalo.

Začala som sa oduševnene ospravedlňovať, že som kradla, a potom som sa zvrtla na päte a chcela som utiecť. Vtedy si ma všimol predavač a následne aj Imperiál, a teraz sa všetci na obchodnej ulici dívajú na scénu, kde som hlavnou hviezdou.

Imperiálovi ani kráľovi, ktorému slúži, však nezáleží na tej spálenej buchte, ktorú som tak nešikovne ukradla. Nie, naháňa ma na výstrahu pre iných. Chce ma odviesť k zakrvavenému miestu v strede Lúpežníckej. Imperiáli majú totiž radi svoje biče a ja mám rada medové buchty. Z nejakého dôvodu však hladné dievčatá nie sú v práve.

Muži, ženy aj deti, ktoré sa ponevierajú okolo, mi uskakujú z cesty, hoci väčšinu z nich nevyvedie z miery, keď sa predieram medzi nimi. Lúpeže na Lúpežníckej vôbec nie sú zriedkavé. Kľučkujem pomedzi vozíky a predavači mi nadávajú, hoci sa hlasno ospravedlňujem každému, kto o to stojí.

Asi je to tá najhrozivejšia vec, akú som kedy urobila.

Keď som sa pokúsila ušiť plisovanú sukňu, tiež ma to síce desilo, ale v porovnaní s tým, čo si pre mňa pripravil tento Imperiál, sú pichľavé ihly slabý odvar.

Pozriem sa na medovú buchtu v ruke, ktorá je taká lepkavá ako vždy.

Čo to do mňa vošlo?

S krikom sa ospravedlním žene, ktorá mi uskočí z cesty, ale jej nadávka na moju adresu ma zjavne prehluší.

Hlad. Presne to do mňa vošlo.

Nemám rada, keď mi niekto nadáva. Keby ma tí ľudia, ktorí na mňa teraz vrieskajú, naozaj poznali, som si istá, že na väčšinu z nich by som urobila za iných okolností celkom dobrý dojem.

Obzriem sa na obra vo svojich pätách a vlasy sa mi pri tom zošmyknú cez plece. Tvár má stále červenú, lebo za mnou vytrvalo uháňa.

No, rozhodne to nie je Blesk, tým som si istá.

Znovu sa pozriem pred seba a vtedy ma upúta akýsi strieborný záblesk.

V ceste mi stojí nejaké dievča a zvedavo hľadí na dve postavy, ktoré sa k nemu rútia. Hlavu mu zaplavujú strieborné pramene a padajú mu na chrbát. Ak z tejto situácie vyviaznem bez ujmy, jednoznačne musím nájsť látku s podobným trblietavým odtieňom.

Obdivujem jeho vlasy, kým sa neocitne priamo predo mnou. Neuhlo sa a ja sa nechystám spomaliť. Skôr než si to stihnem rozmyslieť, vrazím doň.

Vlastne prebehnem cezeň.

Keď sa nám telá stretnú, necítim nič. Akoby som prešla na druhú stranu ulice cez nejaký prízrak. Ani sa neobzriem, kým za sebou nezačujem na dlažbových kockách žuchnutie. Kútikom oka zazriem, ako Imperiál narazí tvárou o zem a dievča vyrazí za mnou.

„Nezastavuj!" skríkne a ani sa nesnaží potlačiť úsmev, ktorý sa mu tisne na pery. Ja sa zmôžem len na zadychčaný smiech a ďalej nútim svoje unavené nohy, aby sa hýbali rýchlejšie.

Dievča beží popri mne a napokon ma zatiahne do úzkej uličky, kde sa vyhýbame skupinkám ľudí bez domova. „Tadiaľto," zavelí a ťahá ma za ruku. Prešmykneme sa niekoľkými tmavými uličkami a napokon sa oprieme o špinavý múr a lapáme po rovnako špinavom vzduchu.

Ono si obzerá mňa a ja jeho.

Akoby medzi nami zavládlo zvláštne porozumenie. Akoby sme obe našli niekoho rovnako osamelého.

Dievča sa pozrie na medovú buchtu, ktorú stále zvieram v dlani, a nadvihne obočie. „Kradla si prvý raz?"

„Tak veľmi je to vidieť?" usmejem sa nesmelo.

Pokrčí plecami. „Človek by si myslel, že Prízrakári budú v útekoch lepší."

„Vidíš," vzdychnem si. „To som si myslela aj ja. A, aha, kam som sa dostala!" Na chvíľu medzi nami zavládne ticho a potom vyhŕknem: „Och, naozaj neviem, čo si tam robila, ale ďakujem za pomoc."

Usmeje sa na mňa. „Nebolo to nič zložité. Len som vystrčila nohu. V skutočnosti to bola chyba toho Imperiála, že sa o ňu potkol."

Zasmejeme sa. Zavládne medzi nami príjemný pocit spolupatričnosti. Chichocem sa prvý raz po dlhom čase a v hrudi sa mi pri tom rozleje teplo. Vlastne je to prvýkrát, odkedy sa stalo to s mamou.

Zdvihnem ruku a vystrčím medzi nás medovú buchtu. „Rozdelíme sa?" Keď zamávam dievčine sladkosťou pod nosom, znovu sa rozosmeje.

„Mám si dať buchtu ochutenú tvojím potom?"

„Och, to nič nie je," zamumlem, lebo si hneď odhryznem. „Keď som sa snažila zošiť korzet, potila som sa viac."

Zdá sa, že ju moje vyhlásenie veľmi rozrušilo. „Načo potrebuješ korzet?"

„Nanešťastie," vzdychnem si smutne, „ho nepotrebujem. Ale bohatší ľudia áno."

Zažmurká na mňa. V modrých očiach sa niečo pohne a dôjde jej to. „Predávaš oblečenie?"

Obzerám si špinavú košeľu, ktorá jej visí na pleciach, a nohavice napchaté do čižiem. „Hej. Zdá sa, že aj tebe by sa nejaké zišlo." Dlaňou jej prejdem po rukáve a cítim, ako jej drsná látka odiera kožu. „Nie, toto teda vôbec nie je dobré."

„Teraz sa musím sústrediť na kradnutie jedla," zašomre.

Ovládne ma vzrušenie a cítim, ako mi buble v hrdle a mení sa na tlmený výkrik. „Ty kradneš? Kradneš dobre?"

„Či kradnem dobre?“ zopakuje pochybovačne.

„No, to, čo som teraz predviedla, bolo dosť zlé.“ Rýchlo súhlasne prikývne. „Takže ty dokážeš to, čo som urobila ja, ale lepšie?“

„Všetko je lepšie než ten tvoj pokus,“ povie s pobaveným úsmevom. „Ale áno, kradnem dobre.“

„Skvelé,“ vyhŕknem radostne a vystriem k nej ruku, v ktorej nedržím svoj ukradnutý poklad. „Som Adena.“

Potrasie mi rukou, ale zrejme len preto, aby mi vyhovela. „Paedyn.“

„Tak teda, Paedyn,“ roztrhnem popučenú buchtu a polovicu jej podám, „podľa mňa by z nás bol skvelý tím.“

Napchá si kúsok cesta do úst. „Takže ty budeš šiť a ja kradnúť? Budeme sa deliť o peniaze aj o jedlo?“

„Presne.“ Na chvíľu zaváham. „Teda ak nechceš tráviť svoj čas aj na krajšom mieste, než je geto…“

„Už nie,“ vyhŕkne rýchlo. „Takže budeme tím?“

„Tím.“ Usmejem sa na ňu a potom si ju premeriam od hlavy po päty. „A moje prvé zadanie bude ušiť ti niečo menej príšerné.“

„Hej, lebo to je najdôležitejšie,“ zasmeje sa.

Znovu si odhryznem z buchty, a keď sa mi sladký med rozplynie na jazyku, spokojne zahmkám. „A tvoje prvé zadanie je zohnať viac takých buchiet,“ zamrmlem s plnými ústami.

1
Makoto

Jej meno je na zozname mŕtvych.

Zažmurkám do ostrého svetla a skúmam každé meno napísané atramentom na plagáte. Okrem nej je tam ešte osem ľudí, sotva si ich však niekto všimne, keďže zoznamu kraľuje princovo meno. Náš budúci Ochranca však ľahko ujde smrti, ktorá čaká ostatných súťažiacich. Tieto Čistky sú totiž pre Elitných, ako je on. Nie pre Elitných, ako je ona.

Znovu si prezriem zoznam, ale nijaké ďalšie meno mi nič nehovorí. Nikdy som nesledoval, ktorí Elitní získajú taký vplyv, že sa im podarí dostať do Čistiek.

Ktosi do mňa strčí plecom a potom ma zasypú ďalšie údery rôznych končatín. Lúpežnícka je plná spotených tiel, všade sa ozývajú oslavné výkriky. Sú to len ďalšie dôvody, pre ktoré by som bol najradšej hocikde inde, len nie tu, v gete kráľovstva Ilya. Mám čo robiť, aby som sa prepchal cez preplnenú ulicu, nikto si ma totiž nevšíma.

Všetci sa radujú z každého súťažiaceho, ktorý bude reprezentovať Lúpežnícku.

Pretlačím sa cez dav a nevšímam si ich oslavy.

Podarilo sa im len to, že poslali niekoľkých Všedných a Defenzívnych Elitných na smrť.

A jednou z nich je aj ona.

Mal som to však byť ja. To ja som mal zomrieť hroznou smrťou. Mal som zomrieť osamote. Mal som jednoducho zomrieť.

Výkriky na počesť šiestych Čistiek mi zvonia v ušiach a každé slovo mi pripomína, že som neurobil vôbec nič.

Celý život som sa skrýval v jej tieni. Skrýval som sa pred životom. A teraz ju tam vybrali len preto, lebo ona robila presný opak. Ľudia ju poznajú, páčia sa im jej pouličné predstavenia, ktoré im ako Závojníčka predvádza. Napriek tomu ju odsúdia na smrť, ale tvária sa, že to je pocta.

Je Defenzívna, takže je mŕtva.

Musím ju nájsť.

Ruky mám pokryté uhoľným prachom a kožené oblečenie sa mi lepí na spotené telo, akoby som stále kladivom búšil po oceli nad spaľujúcim ohňom. Pracoval som celú noc a pokračoval by som doteraz, keby ma ten rozruch nevylákal z dielne.

Mal som ju ísť pozrieť včera večer. Mal som byť pri nej, keď to zistila.

Teraz sa prepchávam cez dav ľudí a hľadám ju, kým nie je neskoro. Premeriavam si plnú ulicu a všimnem si koč,

ktorý hrkoce na jednom jej konci. So škrípaním zastane. Kone sú zrejme rovnako netrpezlivé ako pohonič, ktorý sa nevie dočkať, kedy unikne z geta.

Dobre viem, aké to je.

Hustý dav ma začne postrkovať dopredu a pomaly sa hrnie ku koču. Obkolesí ho, akoby tam ktosi ponúkal odvoz zadarmo z tejto diery. S nevôľou sa nechám strhnúť davom a zrazu si všimnem, ako lezie do koča.

Imperiál jej pomáha vystúpiť po schodíkoch a Hera mu svojsky ostýchavo ďakuje, akoby ju práve neviedol na istú smrť. Posledné, čo vidím, kým ju pohltia štyri steny a usadí sa do koča, sú jej lesklé čierne vlasy.

Svet akoby stíchol, akoby sa točil pomalšie s každým ďalším rozochveným nádychom, ktorý sa mi podarí urobiť.

Nerozlúčil som sa.

Palcom prejdem po kostrbatej jazve, ktorá mi pretína pery. Nahmatám ju presne ako v deň, keď sa môj život zmenil na tajomstvo. Známy pocit otupenosti sa mi rozlieva v tele a napĺňa ma horkosťou.

Chcem sa otočiť, lebo nedokážem sledovať, ako ju odvádzajú na smrť.

Vtedy mi však do očí udrie záblesk striebornej.

Nakuknem ponad desiatky hláv roztrúsených po ulici a sledujem, ako kráča ku koču. Jej vlasy mi prezradia, o koho ide.

Takže toto je tá slávna Strieborná spasiteľka.

Príbeh o tom, ako zachránila princa Kaia, sa dostal do uší aj mne. To len dokazuje, aká je pre obyvateľov v gete

dôležitá. Možno som skeptický alebo som jediný rozumný človek v okolí, ale mňa tou bitkou s Paralyzérom vôbec nepresvedčila. Nedokázal ju vyhrať predsa ani budúci Ochranca.

Ja viem presne, aké to je v Kaiovej koži.

Sledujem, ako sa štverá do koča, a potom moju pozornosť upúta nejaká postava, ktorá vyskakuje, aby lepšie videla cez dav a tmavé kučery sa jej pri tom natriasajú. Ruky má zdvihnuté a oduševnene máva na Striebornú spasiteľku. Kričí niečo od srdca a vyzerá to tak, že sú to slová na rozlúčku, ktoré si však adresátka nikdy nevypočuje.

Nakloním sa ponad dve mladé ženy, ktoré príšerne falošne skandujú, aby som mal výhľad na zvyšok ulice. Žmurkám a usilujem sa zachytiť tvár dievčiny, ale stále neúnavne poskakuje. Zdá sa mi niečím povedomá, akoby ma toto stvorenie s neutíchajúcou energiou už predtým poctilo svojou prítomnosťou.

Keď mi to dôjde, zagúľam očami.

Och, presne viem, o koho ide. Vlastne by som ju mohol zaradiť na svoj nekonečný zoznam dôvodov, pre ktoré by som nemal vychádzať z dielne.

Kupoval som zásoby od obchodníka, ktorý sa na peniaze tešil tak veľmi ako ja na návrat do svojej milovanej kôlne. Bez štipky elánu a s balom kože pod pazuchou som kráčal preč, keď som začul ten najabsurdnejší nadšený obchodnícky prejav.

Vtedy som ju zbadal. Kučeravé vlasy jej poskakovali zakaždým, keď energicky naklonila hlavu. Okolo nej sa

kopilo množstvo rôznych látok a ona opisovala obyčajnú modrú košeľu desiatkami zbytočných slov.

Možno som s ňou prehodil pár slov, ale naša debata pre mňa nebola natoľko zaujímavá, aby som teraz strácal čas a usiloval sa spomenúť si na ňu.

Bolo to síce pred niekoľkými týždňami, ale niet pochýb, že dievča, ktoré teraz predo mnou šialene máva rukami, je tá krajčírka, ktorá predáva na rohu ulice.

Okrem toho je Prízrakárka. To je všetko, čo o nej viem. Teda viem ešte to, že mimoriadne rada rozpráva.

Sledujem, ako Striebornej spasiteľke posiela vzdušné bozky. Je ich toľko, že podľa mňa každú chvíľu omdlie, lenže nič také sa nestane, a tak sa ďalej dívam na tie milé prejavy náklonnosti k tomu dievčaťu.

Úprimnosť v každom výkriku a v každom zamávaní sa nedá prehliadnuť. Táto krajčírka pozná Striebornú spasiteľku, a podľa všetkého dosť osobne. Zrejme ju pozná natoľko, že by pre ňu urobila čokoľvek.

Myšlienky mi víria v hlave a v momente sa začne rodiť môj impulzívny plán. Zrejme nikdy nemal opustiť hranice mojej mysle, nieto ešte aby sa zrealizoval.

No mohlo by to fungovať.

Presne to si človek zvyčajne pomyslí tesne predtým, ako sa všetko pokašle.

Potom však namietne, že sa to nemohlo pokašľať viac.

2
Adena

Spoločnosť mi robia iba kúsky látok.

Celé to znie ešte depresívnejšie, než to v skutočnosti je. Je to len chvíľkový pocit osamelosti. Keď sa Pae vráti z Čistiek, ďalej bude nečujne spávať po mojej ľavici. Nepripúšťam si nijakú inú možnosť.

Pri pomyslení na priateľku sa prevalím, aby som jej nechala dosť miesta na pokojný spánok. Odmietam obsadiť aj jej miesto, preto naň radšej nakopím látky. Povedzme, že je to ako pamätník. Nie však taký depresívny na počesť zosnulých, ale skôr taký s odkazom: „Chýbaš mi a neboj sa, držím ti tu miesto".

V pevnosti je dnes trochu prievan, ale možno je to preto, lebo sme ju ako trinásťročné pozliepali z desiatok rozličných predmetov. Odrazu ma premôže nutkanie prerobiť náš domov a na spánok už ani nepomyslím. Pae si zaslúži vrátiť sa do oveľa krajšej pevnosti. Hoci ak sa jej podarí tie Čistky vyhrať, zrejme si bude môcť kúpiť polovicu geta.